

DE MOORD OP BUCKINGHAM PALACE

Van dezelfde auteur:

De moord op Windsor Castle

*Hare Majesteit de Queen
onderzoekt*

**DE
MOORD OP
BUCKINGHAM
PALACE**

ROMAN

S.J. Bennett

Vertaling Susan Ridder

Nieuw Amsterdam

Oorspronkelijke titel *A Three Dog Problem*. Uitgeverij Zaffre, imprint van
Bonnier Books, Londen

© 2021 S.J. Bennett

© 2022 Nederlandse vertaling Susan Ridder / Uitgeverij Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Nick Stearn en Iker Ayestaran

Omslagbewerking Rouwhorst + Van Roon

NUR 302/332

ISBN 978 90 468 2943 1

www.nieuwamsterdam.nl

Dit boek is vóór de dood van prins Philip geschreven, die op 9 april 2021 op 99-jarige leeftijd overleed. Ik draag dit boek vol genegenheid, respect voor een veelbewogen leven en stiekem ook vol spanning aan hem op. Zou hij erom gelachen hebben en het met een grimas door de kamer hebben gesmeten? Ik hoop het.

DEEL 1

SANGFROID

*'Ik zal u, edele heer, laten zien
waartoe een vrouw in staat is.'*

– Artemisia Gentileschi, 1593-c. 1654

Oktober 2016

Voorwoord

Sir Simon Holcroft was geen zwemmer. Als piloot in opleiding had de algemeen secretaris van de koningin bij oefeningen van de koninklijke marine zo'n duizend jaar geleden heel wat uren in het water doorgebracht. Als het moest, kon hij uit een zinkende helikopter in de Atlantische Oceaan ontsnappen, maar baantjes zwemmen in een binnenbad vond hij maar niks. Nu hij echter bijna de respectabele leeftijd van vierenvijftig had bereikt, was zijn buikomvang vijf centimeter groter dan die zou moeten zijn, en maakte de koninklijke huisarts opmerkingen over zijn cholesterolgehalte. Er moest iets aan gedaan worden, iets anders dan een nieuwe knoop op zijn broekband.

Sir Simon was moe. Hij voelde zich te dik. Hij was gisteren tijdens de lange, ongemakkelijke autorit vanuit Schotland naar Londen tot de conclusie gekomen dat hij te veel Dundee cake had gegeten en niet vaak genoeg had aangeboden om de koningin op haar wandelingen door de natuur te vergezellen. Zijn eerste gedachte toen hij zijn huis op het terrein van Kensington Palace binnenstapte, was dat hij iets drastisch moest ondernemen. De laatste paar weken op Balmoral waren nogal bloederig geweest. Het leek wel alsof de muggen daar een internationale conventie hadden georganiseerd! 's Och tonds had hij vooral met prins Philip de details van het geplande renovatieprogramma doorgesproken, en 's avonds had hij aan de telefoon gezeten om de vragen en suggesties van de hertog aan medehovelingen voor te leggen, waarbij hij ook een paar van zijn eigen ideeën had toegevoegd. Als ze hun huiswerk niet behoorlijk gedaan hadden tegen de tijd dat ze het programma aan het parlement moesten presenteren, zouden ze de poppen aan het dansen hebben.

Hij had energie nodig, en kracht. Ondanks zijn gebrek aan enthousiasme leek het zwembad van Buckingham Palace toch de beste oplossing. In het algemeen vermeed het personeel het wanneer de familie er resideerde, maar het probleem was dat wanneer de familie ergens anders logeerde, hij meestal met hen meeging. Toen hij zichzelf die avond echter in zijn slaapkamer in de passpiegel zag, die hij beter niet had kunnen kopen, besloot hij om het risico te nemen en vroeg te gaan. Hij hoopte van harte dat hij daar met zijn met muggenbeten bezaaide lichaam dat de naden van zijn wijde Vilebrequin-zwembroek overbelastte geen enthousiaste en fitte adjutant of, nog erger, de hertog zelf zou tegenkomen.

Sir Simon liep door Hyde Park en Green Park – een van de weinige routes van veertig minuten door het centrum van Londen die helemaal door het groen lopen – en kwam precies om 6.30 uur bij Buckingham Palace aan. Hij had suf genoeg zijn zwembroek onder zijn broek aangetrokken, waardoor ze allebei ongemakkelijk zaten. Hij zette zijn aktetas op zijn bureau, hing het jasje van zijn kostuum aan een houten kleeerhanger aan de kapstok, en trok zijn gaatjeschoenen uit. Vervolgens rolde hij zijn zijden das op, vandaag een beetje met piepkleine roze koala's erop, en legde die veilig in de linker-schoen. Daarna hing hij de rugzak met zijn badhanddoek erin over zijn schouder en liep op zijn sokken naar het noordwestpaviljoen. De wijzers op zijn horloge gaven inmiddels 6.45 uur aan.

Architect John Nash had het paviljoen, dat aan de noordvleugel was gebouwd en uitkeek op Green Park, oorspronkelijk als serre ontworpen. Sir Simon vond eigenlijk dat het dat had moeten blijven. Zijn moeder was een plantenmens geweest en hij beschouwde een serre als een ode aan de natuur, terwijl hij verwarmde binnenbaden een beetje nep vond. Toch had de vader van de koningin in de jaren dertig besloten om deze serre om te laten bouwen tot een zwembad waarin zijn prinsesjes konden zwemmen, dus nu was het een bad met Griekse zuilen aan de buitenkant en een beetje versleten art-decotegels aan de binnenkant, die net zo aan vernieuwing toe waren als veel andere hoeken en gaten in het paleis die het publiek niet te zien kreeg.

Het zwembad kon van binnenuit bereikt worden via een deur die vol hing met instructies over wat te doen in geval van brand, en waarschuwingen dat bezoekers niet in hun eentje moesten zwemmen, die hij negeerde. In de gang naar het bad was het al onaangenaam vochtig. Hij was blij dat hij zijn stropdas had achtergelaten. In de herenkledkamer trok hij zijn overhemd, sokken en broek uit, en drapeerde hij zijn handdoek over zijn arm. Tot zijn verbazing stond er een leeg kristallen drinkglas op een van de banken. Vreemd, want de familie was pas gisteravond teruggekomen uit Schotland. Waarschijnlijk had de jongere generatie een feestje gehouden om hun terugkomst te vieren. Het was verboden om glazen mee te nemen naar het zwembad, maar je kon prinses en prinsessen nu eenmaal niet vertellen wat ze wel en niet in het huis van hun oma mochten doen. Sir Simon nam zich voor om de huishouding erover in te lichten, zodat die het glas konden weghalen.

Hij nam even snel een douche, liep toen naar het zwembad met ramen die uitkeken op de kussende platanen in de tuin en zette zich schrap voor de schok van het koele water waar hij zijn weelderige vlees in zou laten zakken.

Maar de schok die hij kreeg was van een heel andere orde.

Zijn hersenen weigerden aanvankelijk te registreren wat hij zag. Was het een deken? Een effect van de lichtinval? Er was zo veel rood, zo veel rood dat tegen de groene tegelvloer afstak. In het midden van de vlek lag een been, een vrouwenbeen dat van de voet tot de knie onbedekt was. Het beeld werd op zijn netvlies gebrand en hij knipperde met zijn ogen.

Snel ademend nam hij twee stappen ernaartoe. Na nog twee stappen stond hij midden in de viezigheid en keek vol afschuw naar beneden.

Midden in de grote, donkere plas lag een vrouw in een lichtgekleurde jurk. Ze lag op haar zij. Haar lippen waren blauw en haar ogen waren open maar zagen niets. Ze strekte haar rechterhand uit naar haar voeten. Zowel haar hand als haar voeten zaten onder het geronnen bloed. Haar linkerarm lag uitgestrekt naar de lichtge-

kleurde rand van het zwembad, waar ook de rand van de donkere plas was. Sir Simon voelde zijn eigen bloed in een boem-boem, boem-boemritme in zijn slapen kloppen.

Voorzichtig knielde hij naast haar neer en drukte onwillig zijn vingers tegen haar nek. Hij voelde geen hartslag, wat ook niet verwonderlijk was met zulke ogen. Hij wilde haar oogleden graag sluiten, maar dacht dat hij dat waarschijnlijk beter niet kon doen. Haar haar waaierde als een losse, rode stralenkrans om haar hoofd en ze keek verbaasd. Of verbeeldde hij zich dat maar? Ze was zo klein en fragiel dat als ze nog geleefd had, hij haar gemakkelijk had kunnen optillen en in veiligheid had kunnen brengen.

Toen hij opstond, voelde hij een scherpe pijn in zijn knie. Hij probeerde het plakkerige bloed van zijn huid te vegen, en stuitte daarbij op iets korreligs. Hij keek naar zijn vingertoppen en zag dat het piepkleine glasscherven waren. Het bloed dat uit de snijwond op zijn been sijpelde, vermengde zich nu met dat van de vrouw. En toen zag hij het: een gebroken whiskyglas dat als een kristallen ruïne in de zee van bloed lag.

Hij herkende haar gezicht, kende haar kapsel. Wat deed zij hier met een whiskyglas? Zijn lichaam wilde niet in beweging komen, maar hij zette zich er toch toe het zwembad uit te lopen en hulp te gaan zoeken. Hoewel hij wist dat er geen redden meer aan was.

1

Drie maanden daarvoor...

‘Philip?’

‘Ja?’ De hertog van Edinburgh keek met een halve blik op van de gevouwen *Daily Telegraph* die voor hem tegen een pot honing op de ontbijttafel stond.

‘Weet je wel dat ene schilderij?’

‘Welk schilderij? Je hebt er zeventuizend,’ zei hij gewoon om dwars te zijn.

De koningin slaakte innerlijk een zucht. Ze stond juist op het punt om het uit te leggen. ‘Dat van *Britannia*, dat schilderijtje dat tegenover mijn slaapkamer hing.’

‘Wat, dat vreselijke ding van die Australiër die geen boten kon schilderen. Bedoel je dat?’

‘Ja.’

‘En?’

‘Ik heb dat gisteren in Portsmouth zien hangen, in Semaphore House. Op een tentoonstelling van maritieme kunst.’

Philip zat met een geconcentreerde blik de opiniepagina van zijn krant te lezen en bromde: ‘Logisch, voor een jacht.’

‘Je begrijpt het niet. Ik was daar voor de presentatie van de nieuwe digitale strategie van de marine, waarvoor ze een paar schilderijen in de lobby hadden gehangen.’ De digitale strategie was een ingewikkeld project met als doel de koninklijke marine met de nieuwste technologie uit te rusten, maar de tentoonstelling was een stuk eenvoudiger. ‘Het waren vooral van die werken met grijze marineschepen erop. Er hing er eentje van een J-klasse-jacht met volle zeilen in Southampton, want daar is er altijd wel een van, en daarnaast prijkte onze *Britannia* uit ’63.’

‘Hoe weet je dat het er een van ons is?’ Hij keek nog steeds niet op. ‘Omdat het dat éne is,’ zei de koningin scherp. Ze voelde zich plotseling enorm teleurgesteld in zijn gebrek aan interesse. ‘Ik ken heus mijn eigen schilderijen wel.’

‘Dat zal best, alle zeventuizend. Vraag een van de bedienden gewoon om het op te halen.’

‘Heb ik al gedaan.’

‘Mooi zo.’

De koningin had zo’n vermoeden dat het artikel in de *Daily Telegraph* over Brexit ging, vandaar dat haar echtgenoot geprikkelder reageerde dan normaal. Cameron was weg en het was een chaos binnen de partij. Dus al met al: huilen met de pet op... Een schilderijtje van een nietszeggende kunstenaar dat ze lang voordat Groot-Brittannië tot de Europese markt was toegetreden gekregen had, was nu echt niet belangrijk. Ze keek naar de prachtige paarden in de landschappen van Stubbs die aan de wanden van de privé-eetkamer hingen. Lang geleden had Philip een schilderij van haar gemaakt terwijl zij hier de krant zat te lezen. En je zou kunnen zeggen dat hij dat beter had gedaan dan de man die de *Britannia* had geschilderd. Maar dat schilderijtje was haar nou eenmaal heel dierbaar.

Het was een van haar favoriete schilderijen om redenen die ze nooit met iemand gedeeld had, dus ze wilde het hoe dan ook graag terug hebben.

Een paar uur later kwam Rozie Oshodi de werkkamer van de koningin in de noordvleugel binnen om de rode dozen met Hare Majesteits officiële documenten van die ochtend op te halen. Rozie was een paar maanden eerder na een korte carrière in het leger en vervolgens bij een bank als assistent-secretaris van de koningin komen werken. Ze was relatief jong voor deze functie, maar tot nu toe deed ze het fantastisch, vooral wat betreft de meer onconventionele aspecten van het werk.

‘Is er nog nieuws?’ vroeg de koningin terwijl ze opkeek van het laatste document op de stapel.

Gisteren had Rozie de opdracht gekregen om uit te zoeken hoe het schilderij van het voormalig koninklijk jacht terechtgekomen was op de plek waar het nu hing, en ervoor te zorgen dat het bij de koningin terugkwam.

‘Ja, Majesteit, maar geen goed nieuws.’

‘O?’ Dit verraste haar.

‘Ik heb de faciliteitenmanager op de marinebasis gesproken,’ vertelde Rozie, ‘en hij zei dat het om een vergissing gaat. Dat de kunstenaar meerdere versies van de *Britannia* in Australië moet hebben geschilderd. Dit schilderij is namelijk door de tweede luitenant-admiraal aan de tentoonstelling in bruikleen gegeven. Er zit geen plaatje met graving op of zo. Het is afkomstig uit de collectie van het ministerie van Defensie en hangt al jaren in zijn kantoor.’

De koningin keek haar assistent door haar bifocale glazen bedachtzaam aan.

‘Is dat zo?’

‘Majesteit?’

Rozie zag een glimp van strijdlust achter de koninklijke brillen-glazen. ‘De tweede luitenant-admiraal heeft helemaal geen andere versie. Hij heeft de mijne. Maar dan in een andere lijst. En je zegt net dat hij hem al heel lang heeft.’

‘Hm, oké.’ Maar aan Rozies gezicht was duidelijk te zien dat ze het helemaal niet snapte.

‘Ga naar hem terug en zoek uit hoe het zit, goed?’

‘Natuurlijk, Majesteit.’

De koningin droogde haar handtekening op het document op haar bureau met een vloeipapiertje en legde het document in de doos. Haar assistent pakte de dozen en liet haar peinzend achter.

‘Het is hier levensgevaarlijk.’

‘Kom, kom, James. Je overdrijft.’

‘Zeker niet.’ De thesaurier keek de algemeen secretaris, die achter zijn antieke bureau zat, ernstig aan. ‘Weet je wel hoeveel ge vulkaniseerd rubber ze ontdekt hebben?’

‘Ik weet helemaal niet wat dat is.’ Sir Simon trok zijn linkerwenkbrauw op en keek zijn bezoeker nieuwsgierig en tegelijkertijd gemuseerd aan. Hij was als algemeen secretaris verantwoordelijk voor het regelen van de officiële bezoeken van de koningin en voor haar relatie met de regering, maar hij was geïnteresseerd in alles wat op haar van invloed zou kunnen zijn, en daar hoorde ook de bewering bij dat Buckingham Palace levensgevaarlijk was.

Zijn bezoeker, Sir James Ellington, was als thesaurier verantwoordelijk voor de koninklijke financiën. Hij werkte al jaren met Sir Simon samen en maakte regelmatig het tien minuten durende wandelingetje van zijn kantoor op de bovenverdieping van de zuidvleugel naar Sir Simons ruime kantoor met hoog plafond op de begane grond van de noordvleugel. Achter elke *stiff upper lip* gaat een Engelsman schuil die achter de schermen maar al te graag zijn irritatie deelt. Het viel Sir Simon op dat zijn vriend wel erg door dat ge vulkaniseerde rubber in beslag werd genomen. Wat het dan ook was.

‘Het rubber wordt met zwavel bewerkt om het harder te maken,’ vertelde Sir James, ‘en wordt gebruikt om het omhulsel voor kabels van te maken. Althans, vijftig jaar geleden ging het zo. Het is er prima voor geschikt, maar in de loop van de tijd wordt het rubber broos en brokkelig door blootstelling aan lucht en licht en zo.’

‘Een beetje zoals jij vanochtend bent,’ zei Sir Simon.

‘Hou op, je hebt echt geen idee.’

‘Nou, wat is het probleem dan met ons broze ge vulkaniseerde rubber?’

‘Het verpulvert. De bedrading had al tientallen jaren geleden vervangen moeten worden. We wisten al dat die er belabberd aan toe is, maar toen er vorige maand een lekkage op de zolderverdieping was, ontdekten ze een heel stel kabels die zowat uit elkaar vielen toen ze werden aangeraakt. Dat betekent dat de elektrische bedrading van het gebouw aan een zijden draadje hangt. Meer dan honderd kilometer draad. Je hoeft maar één slechte verbinding te hebben en... pfff.’ Sir James maakte met zijn elegante rechterhand een gebaar van rook, of een kleine explosie.

Sir Simon sloot zijn ogen even. Alsof zij niet wisten hoe groot het gevaar van brand is. Het had vijf jaar en miljoenen ponden gekost om Windsor Castle na de ramp van ’92 te herstellen. Ze hadden Buckingham Palace elke zomer opengesteld voor het publiek om aan de herstellkosten bij te dragen. Helaas hadden ze toen uit voorzorg een bouwkundig onderzoek laten uitvoeren, waarbij ontdekt werd dat het paleis nog gevaarlijker was dan gedacht werd. Er werden inmiddels plannen gemaakt om herstelwerkzaamheden uit te voeren, maar er werden steeds nieuwe complicaties ontdekt.

‘Wat doen we eraan?’ vroeg hij. ‘Haar laten verhuizen?’

Het was niet nodig uit te leggen wie hij met ‘haar’ bedoelde.

‘Dat is waarschijnlijk het beste, en wel zo snel mogelijk. Maar dat wil ze natuurlijk niet.’

‘Inderdaad.’

‘We hebben het vorig jaar al aan haar voorgesteld, maar ze was er niet bepaald happig op,’ zei Sir James somber. ‘Ik geef haar geen ongelijk. Als ze zou verhuizen, zou dat naar Windsor zijn, zodat ze haar programma kan blijven uitvoeren, maar dan overladen we de M4 met af en aan rijdende ministers, ambassadeurs en genodigden voor tuinkeesten. En het kasteel zou moeten worden aangepast om al die mensen te kunnen ontvangen. Nee, ze zal doorgaan tot het echt niet meer anders kan. Je weet hoe ze erover denkt: ga geen

dingen repareren die niet kapot zijn...'

'Maar ze zijn wel kapot, zeg je,' constateerde Sir Simon.

Sir James zuchtte. 'Je hebt gelijk, ze zijn kapot.' Hij keek omhoog. 'Buckingham Palace is in slechte staat. Als het een rijtjeshuis in Birmingham zou zijn, zouden de experts een briefje in de brievenbus doen en het gezin verbieden om terug te keren totdat het werk klaar was. Maar dit is een paleis dat volop in bedrijf is, dus dat kan niet. We hebben onlangs de puntjes op de i van het renovatieprogramma gezet, waarbij Hare Majesteit zo veel mogelijk wordt ontzien, maar hierdoor komt er ongetwijfeld nog een of twee miljoen bij. O, en wat ik bijna nog vergat: Mary, mijn secretaresse, die altijd zo efficiënt is, e-mails op tijd beantwoordt en alles weet van wat er op de agenda van het renovatieprogramma staat, die briljante Mary...'

'Ja?'

'Die heeft net haar ontslag ingediend. Ik heb niet gehoord wat de precieze redenen ervan zijn, maar ze was vanmorgen helemaal in tranen. Dus...'

Hij werd onderbroken door Rozie, die binnenkwam. Ze had de dozen bij zich, die ze op de consoletafel met het marmeren tafelblad bij de deur zette, vanwaar iemand van de Cabinet Office, het departement ter ondersteuning van het kabinet en de premier, ze later op kon halen.

'Alles in orde?' vroeg Sir Simon haar.

'In het algemeen wel. Hoe kom ik erachter of we het ministerie van Defensie in de jaren negentig een van de schilderijen uit de privécollectie van Hare Majesteit in bruikleen hebben gegeven?'

Omdat dit een vraag was die hem niet interesseerde, stond Sir James op en zei hun gedag.

Terwijl Rozie hem nieuwsgierig nakeek, zette Sir Simon zijn vingers tegen elkaar en dacht na over haar vraag. Hij kon heel goed van het ene probleem op het andere overstappen, zoals een turner aan de ongelijke brug, dacht Rozie vaak, of als een eekhoorn op een hindernisbaan.

‘Hmm, dat kun je het best aan het team van de afdeling koninklijke kunstcollectie vragen,’ zei hij. ‘Dat beheert zowel kunst van de kroon als Hare Majesteits privékunst. Maar waarom willen we dat weten?’

‘De Boss heeft een van haar schilderijen in Portsmouth zien hangen,’ vertelde Rozie. ‘Defensie zegt dat het van hen is. Maar zij zegt dat het een persoonlijk geschenk van de schilder was, en je zou toch denken dat zij het wel weet.’

‘Normaal gesproken wel, ja. Hoe verklaart Defensie dit?’

‘Zij suggereren dat er twee exemplaren van zijn.’

Sir Simon float zacht. ‘Een boude bewering. Kun je het de kunstenaar zelf vragen?’

‘Nee, hij leeft niet meer. Hij heet Vernon Hooker en is in 1997 overleden.’

‘Heeft hij veel schepen geschilderd?’

‘Honderden. Je moet hem maar eens googelen, dan ziet u het.’

Rozie wachtte, terwijl Sir Simon de naam van de kunstenaar in-typte, op ‘Afbeeldingen’ klikte en onbewust terugdeinsde van wat hij zag.

‘Goeie genade! Heeft die man zelf weleens gevaren?’

Rozie was geen expert op het gebied van maritieme schilderijen, maar de reactie van Sir Simon verbaasde haar niets. Vernon Hooker beeldde zijn onderwerpen graag in felle, uitbundige kleuren af en had weinig respect voor licht en schaduw. Er zat meer smaragd-groen, staalblauw en lila in zijn schilderijen dan je van afbeeldingen van vooral de lucht en zee zou verwachten. Maar ja, aan de andere kant hield de koningin ook erg van Terence Cuneo, wiens schilderijen van treinen en gevechtsscènes nauwelijks monochroom te noemen zijn. En tot Rozies verbazing bleek gisteren toen ze Hooker online opzocht dat zijn werk in het algemeen voor duizenden ponden verkocht werd. Het was erg populair bij kunstverzamelaars.

‘Ik neem aan dat ze gelijk hebben,’ concludeerde Sir Simon terwijl hij weer naar zijn scherm keek. ‘Het ministerie, bedoel ik. Er zijn echt tientallen van die dingen. Ik weet zeker dat die Hooker meer

voor een fluorescerend koninklijk jacht kreeg dan voor een doodgewoon zeegezicht. Hij heeft er waarschijnlijk heel veel van gemaakt.'

'Hare Majesteit houdt anders voet bij stuk, en voor zover ik kon vinden, heeft hij geen andere van de *Britannia* gemaakt.'

'Nou ja, zoals ik al zei, neem contact op met Neil Hudson van de afdeling koninklijke kunstcollectie en vraag of we het in bruikleen gegeven hebben. Een bruikleen van twintig jaar aan Defensie is lang genoeg.'

'Oké.' Rozie ging op een ander onderwerp over. 'Waarom keek Sir James eigenlijk zo ongemakkelijk daarnet? Ik hoop dat ik niet op een verkeerd moment binnenkwam.'

'Een existentiële crisis, dat is alles. Komt door dat verhipte restauratieprogramma. En zijn secretaresse gaat weg, en ze hebben iets ge vulkaniseerd of zoiets ontdekt. De slechte staat van de elektrische bedrading, daar komt het op neer. Het is blijkbaar levensgevaarlijk in het paleis.'

'Goed om te weten,' zei ze luchtig terwijl ze naar de deur liep. 'Klinkt als een dure grap.'

'Dat zal het zeker worden. Het budget is nu al meer dan driehonderdvijftig miljoen. We moeten het in november door het parlement zien te loodsen, en ze kunnen zichzelf niet eens een salarisverhoging geven.'

Ze bleef even op de drempel staan. 'Ja, maar dit is het op één na beroemdste huis ter wereld.'

'Maar... driehonderdvijftig miljoen?' Sir Simon sloeg zijn armen over elkaar en staarde vertwijfeld naar zijn computer. 'Toen het nog maar driehonderd was, klonk het op de een of andere manier nog redelijk.'

'Het gaat tien jaar duren,' zei ze, 'en het is vast vóór tijd en voor minder geld dan gepland klaar, net als Windsor Castle. En vergeet niet, de rekening voor de renovatie van het parlamentsgebouw was vier miljard, hoorde ik.'

Nu keek de algemeen secretaris iets opgewekter. 'Je hebt helemaal